

Arrest

nr. 226 194 van 17 september 2019
in de zaak X II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 9 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 februari 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 oktober 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 22 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.10.2018 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 01.10.2010 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 27.09.2011, en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk bijna zes maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar zoon een schooljaar zal verliezen indien zij terug dient te keren naar haar land van herkomst. Echter, we merken op dat haar zoon de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt heeft. De leerplicht van haar zoon start pas op 01.09.2019. Het is in het belang van het kind om zijn leerplicht op te starten in het land van herkomst. Het feit dat haar zoon hier naar de kleuterschool gaat, is niet buitengewoon en kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het feit dat haar zoon in België naar de kleuterschool gaat, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat mevrouw bewust de keuze heeft gemaakt om haar uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan haar al betekend werden. Zij liet het schoolbezoek van haar kind bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat zij een werkaanbieding op zak heeft en dat zij deze job niet zal kunnen uitvoeren indien zij verplicht dient terug te keren naar Armenië. indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken, dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van een uitstekende integratie, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij een arbeidsovereenkomst voorlegt omdat zij de werkgever overtuigd zou hebben van haar kwaliteiten, dat zij al meer dan acht jaar in België zou wonen, dat zij een woning zou huren in Sint-Truiden, dat zij intussen vloeiend Nederlands zou spreken, dat de bewoners van Sint-Truiden zich unaniem positief zouden uitlaten over haar gedrevenheid om zich te integreren in de Belgische samenleving, dat zij vijf getuigenverklaringen voorlegt evenals een aanvraag tot tewerkstelling van een vreemde werknemer d.d. 24.05.2018, een bewijs van gevolgde Nederlandse taallessen, haar getuigschrift maatschappelijke oriëntatie en haar Armeense diploma) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

1.3. Op 22 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mevrouw, (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving.

Zij dient vergezeld te worden door: (...)

REDE VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Betreffende de eerste bestreden beslissing

2.1.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 3 (lees: 29) juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 22 van de Grondwet waarbij een aantal belangrijke kinderrechten werden verankerd in de nationale wet alsook van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid; De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis dd. 22/02/2019 , waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt:" de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure... " Betrokkene wijst erop dat rekening dient gehouden te worden met het hoger belang van haar kind en ze verwijst hiervoor naar art. 24 van het Handvest inzake de Grondrechten van de EU, art 22 bis, 4° lid van de G.W. en overweging 18 herschikte kwalificatierichtlijn (2011/95/Eu) Verzoekers verwijzen naar de wet van 22/12/2008 tot wijziging van art. 22bis van de Grondwet waarbij een aantal belangrijke kinderrechten (vanuit het IVRK) werden verankerd in de Nationale Wet. 1° Elk kind heeft het recht om zijn mening te uiten - hoorrecht 2° Ieder kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen 3° Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat Elke beslissing ivm een minderjarige moet uitdrukkelijk de motivatie inhouden waaruit volgt dat ze werd genomen in overeenstemming met de bepalingen van het IVRK en art. 22 bis van de Grondwet; mn. dat ze werd getoetst aan het hoger belang van het kind. Dat indien, art. 3,6,12 en 28 IVRK al directe werking hadden in onze rechtsorde en nu ook bekrachtigd werden door art. 22bis van de Grondwet. Art. 3 IVRK stelt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen, voor maatschappelijk welzijn of door openbare of particuliere instellingen, voor maatschappelijk welzijn of door gerechtelijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen. Art. 6 van het Verdrag voegt hieraan toe dat de staten die partij zijn, in de ruimst mogelijke zin de mogelijkheden van het kind moeten waarborgen. Art. 12 stelt dat het kind in de gelegenheid moet worden gesteld om gehoord te worden in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger of daarvoor geschikte instelling, op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht. Artikel 28 stelt dat het recht op onderwijs wordt erkend door de staten die partij zijn bij het Verdrag en dat zij zich ertoe verbinden om onderwijs voor elk kind toegankelijk te maken Tevens werd duidelijk gesteld ivm. het kind : Dat het kind in België werd geboren en hier school loopt. dat het kind in het Nederlands opgevoed wordt; dat indien hij teruggestuurd zou worden dit een waar trauma bij hem zou teweegbrengen " Er werd bijgevolg in het verzoekschrift waarbij de aanvraag op basis van art 9bis werd ingediend, duidelijk gesteld welke belangen van het kind in gevaar komen bij een eventuele terugkeer. De bestreden beslissing vermeldt dat opgemerkt wordt dat de zoon de leerplichtige leeftijd

nog niet bereikt heeft. het is in het belang van het kind om zijn leerplicht op te starten in het land van herkomst." Hierbij werd niet voorafgaandelijk nagegaan of er wel leerplicht is in het land van herkomst (Armenië) en of het kind van verzoekster op 01/09/2019 toegang zal hebben tot onderwijs. De beslissing is onvoldoende gemotiveerd; minstens onvoldoende voorbereid. Wegens het ontbreken van deze motivatie, is de bestreden beslissing dan ook gebrekkig gemotiveerd en niet met de nodige zorgvuldigheid voorbereid noch genomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden wegens de redenen hierboven aangehaald. Het middel is gegrond. Er zijn redenen genoeg om de belangen van het kind - ook al is het nog jong en volgt het weldra het 1° leerjaar - te beschermen en derhalve te aanzien als uitzonderlijke omstandigheid om de aanvraag tot machtiging van verblijf voor meer dan 3 maanden, in België in te dienen. De leerplicht start immers op 01/09/2019. Indien verzoekster naar Armenië moet gaan om de aanvraag tot machtiging van verblijf daar in te dienen, zal deze procedure meerdere maanden in beslag nemen en is de kans zeer groot dat dit voor het kind zal leiden tot het verlies van een schooljaar. De beslissing van de minister tot onontvankelijkheid van de aanvraag is onredelijk, omdat het leed dat het kind erdoor aangedaan kan worden (al is het de dreiging van verlies van een schooljaar op jonge leeftijd en zonder noodzakelijkheid), niet in verhouding staat tot het voordeel dat de Staat kan hebben bij de strikte toepassing van de Vreemdelingenwet , te meer daar de Minister bij ontvankelijkheids - verklaring van de aanvraag , nog alle mogelijkheden behoudt bij de beoordeling van de zaak te gronde. OOO Verzoekster heeft meegedeeld en bewezen dat zij een werkaanbieding op zak heeft. Ook deze omstandigheid maakt een buitengewone omstandigheid uit op basis waarvan het aangewezen is om de aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van art. 9bis in België in te dienen. Bij vertrek naar Armenië verliest betrokkene haar werkaanbod. De werkgever blijft immers niet wachten op de terugkeer van verzoekster; zeker nu niet geweten hoelang deze afwezigheid zal duren. 2. Vordering tot schorsing De familie verblijft al meerdere jaren in België. Verzoekster heeft 1 schoolgaand kind (ook al gaat het nog naar de kleuterschool) , dat niet vertrouwd is met het schoolsysteem in Armenië. Omschakeling zal nefaste gevolgen hebben op de ontwikkeling van dit jonge kind en zeker daar het thans zeer snel zal moeten instromen in het eerste leerjaar, een verlies van een schooljaar tot gevolg hebben. 3. Mbt. de bevel om het grondgebied te verlaten. Het is onredelijk van de minister om een bevel om het grondgebied uit te vaardigen, af te leveren, vooraleer het resultaat van de mogelijke beroepsprocedures af te wachten."

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierna worden de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aanhaalt, besproken.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

2.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te

bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt dus in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte nuttige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.4. De aanvraag om machtiging tot verblijf die de verzoekende partij indient, wordt onontvankelijk bevonden. De verwerende partij oordeelt dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene reguliere procedure.

2.1.5. De verzoekende partij betoogt dat rekening dient gehouden te worden met het hoger belang van het kind en verwijst hiervoor naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), artikel 22bis, vierde lid van de Grondwet en overweging 18 van de richtlijn 2011/95/EU. Zij wijst op de wet van 22 december 2008 tot wijziging van artikel 22bis van de Grondwet waarbij een aantal belangrijke kinderrechten werden verankerd in de nationale wet, met name het hoorrecht, het recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen en dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat. De verzoekende partij meent dat elke beslissing in verband met een minderjarige uitdrukkelijk de motivatie moet inhouden waaruit volgt dat ze werd genomen in overeenstemming met de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag en artikel 22bis van de Grondwet, met name dat werd getoetst aan het hoger belang van het kind. Zij wijst erop dat indien de artikelen 3, 6, 12 en 28 al directe werking hadden in onze rechtsorde deze nu ook bekrachtigd werden door artikel 22bis van de Grondwet, waarna zij de inhoud van de voormelde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag weergeeft. Zij wijst erop dat in verband met haar kind duidelijk werd gesteld *“Dat het kind in België werd geboren en hier school loopt, dat het kind in het Nederlands opgevoed wordt, dat indien hij teruggestuurd zou worden dit een waar trauma voor hem zou teweegbrengen”*, dat bijgevolg in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet duidelijk werd gesteld welke belangen van het kind in gevaar komen bij een eventuele terugkeer. Betreffende de motivering *“dat de zoon de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt heeft. Het is in het belang van het kind om zijn leerplicht op te starten in het land van herkomst”*, stelt de verzoekende partij dat hierbij niet voorafgaandelijk werd nagegaan of er wel leerplicht is in Armenië en of het kind van de verzoekende partij op 1 september 2019 toegang zal hebben tot onderwijs, dat de beslissing onvoldoende gemotiveerd is, minstens onvoldoende voorbereid. Zij betoogt dat er redenen genoeg zijn om de belangen van het kind ook al is het nog jong en weldra het eerste leerjaar volgt, te beschermen en derhalve te aanzien als uitzonderlijke omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen, dat de leerplicht immers start op 1 september 2019, dat indien zij naar Armenië moet gaan om de aanvraag tot machtiging tot verblijf daar in te dienen, deze procedure meerdere maanden in beslag zal nemen en de kans zeer groot is dat dit voor het kind zal leiden tot het verlies van een schooljaar. Zij meent dat de eerste bestreden beslissing onredelijk is omdat het leed dat het kind erdoor aangedaan kan worden, al is het de dreiging van verlies van een schooljaar op jonge leeftijd en zonder noodzakelijkheid, niet in verhouding staat tot het voordeel dat de staat kan hebben bij de strikte toepassing van de Vreemdelingenwet, te meer daar de verwerende partij bij het ontvankelijk verklaren van de aanvraag, nog alle mogelijkheden behoudt bij de beoordeling van de zaak ten gronde.

2.1.5.1. Waar de verzoekende partij stelt dat rekening dient gehouden te worden met het hoger belang van haar kind conform artikel 24 van het Handvest, artikel 22bis, vierde lid van de Grondwet en overweging 18 van de richtlijn 2011/95/EU en dat elke beslissing betreffende een minderjarige uitdrukkelijk moet motiveren aangaande het belang van het kind, blijkt dat dit *in casu* ook is gebeurd. Zo blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat geoordeeld wordt dat de zoon van de verzoekende partij de leerplichtige leeftijd nog niet heeft bereikt en dat het in het belang van het kind is om zijn leerplicht op te starten in het land van herkomst, dat het feit dat de zoon hier naar het kleuteronderwijs gaat niet buitengewoon is, doch enkel aangeeft dat het recht op onderwijs hem niet werd onzegd. Eveneens wordt erop gewezen dat de verzoekende partij bewust de keuze heeft gemaakt om haar

uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten haar betekend, dat zij het schoolbezoek van haar kind bewust liet plaatsvinden in deze precare situatie.

De verzoekende partij citeert verder de artikelen 3, 6, 12 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, doch voert hiervan in dit onderdeel niet de schending aan maar stelt dat die waarborgen werden verankerd in artikel 22*bis* van de Grondwet, waarvan ze wel de schending aanvoert.

Uit het advies van de afdeling wetgeving bij de Raad van State bij het wetsontwerp houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind aangenomen te New York op 20 november 1989 blijkt dat "*in het Verdrag inzake de rechten van het kind (...) verschillende soorten van bepalingen (staan)*". De afdeling wetgeving van de Raad van State maakt namelijk een onderscheid tussen bepalingen die beantwoorden aan de algemeen aanvaarde criteria om te bepalen dat de internationale verdragen 'self executing' zijn en die als zodanig rechtstreekse gevolgen hebben in de interne rechtsorde van de ondertekenende staten, bepalingen die rechten vaststellen waarvan het principe door het Verdrag wordt erkend en waarvan de uitvoering een positief optreden van de wetgever vereist en bepalingen die rechten vaststellen die behoren tot de categorie van economische, sociale en culturele rechten en die aan de staten een grote beoordelingsvrijheid laten wat de geleidelijke uitvoering ervan betreft (Wetsontwerp houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, Advies van de Raad van State, *Parl. St. Kamer* 1990-91, nr. 1568/1, 24 - 25).

Zonder echter directe werking van alle bepalingen uit het Kinderrechtenverdrag in de Belgische rechtsorde zonder meer te ontkennen kan worden aangenomen dat de ingeroepen bepalingen, met name de artikelen 3, 6 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, geen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde zodat deze bepalingen in rechte niet dienstig kunnen worden opgeworpen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 12 februari 1996, nr. 58.122).

Wat betreft artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag dat bepaalt dat het kind moet gehoord worden in iedere bestuurlijke en gerechtelijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks, hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger, is thans niet betwist dat het kind door zijn moeder is vertegenwoordigd, zowel bij het indienen van de aanvraag als in de procedure voor de Raad en dat de verzoekende partij op nuttige en dienstige wijze in de gelegenheid is gesteld bij het indienen van de aanvraag en dus voordat de bestreden beslissingen zijn genomen om voor zijn belangen te kunnen opkomen. De Raad is van oordeel dat het bepaalde in artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag dan ook werd gerespecteerd.

Wat betreft artikel 22*bis* van de Grondwet, heeft de Raad *supra* reeds vastgesteld dat de gemachtigde *in concreto* is ingegaan op het hoger belang van het kind van de verzoekende partij.

De Raad van State heeft ook reeds van artikel 22*bis* van de Grondwet gesteld dat de bepaling onder meer stelt dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen (RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De verzoekende partij kan zich bijgevolg niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen. De Raad wijst er daarnaast op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22*bis*, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (*Parl. St.*, Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten "*geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen*", waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl. St.*, Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5).

De Raad herhaalt dat betreffende het hoger belang van haar kind in de bestreden beslissing werd gemotiveerd dat de zoon van de verzoekende partij de leerplichtige leeftijd nog niet heeft bereikt en dat het in het belang van het kind is om zijn leerplicht op te starten in het land van herkomst, dat het feit dat de zoon hier naar het kleuteronderwijs gaat niet buitengewoon is, doch enkel aangeeft dat het recht op onderwijs hem niet werd ontzegd. Eveneens wordt erop gewezen dat de verzoekende partij bewust de keuze heeft gemaakt om haar uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle

weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten haar betekend, dat zij het schoolbezoek van haar kind bewust liet plaatsvinden in deze precare situatie.

Waar de verzoekende partij betoogt dat in verband met haar kind duidelijk werd gesteld *“Dat het kind in België werd geboren en hier school loopt, dat het kind in het Nederlands opgevoed wordt, dat indien hij teruggestuurd zou worden dit een waar trauma voor hem zou teweegbrengen”*, kan zij geenszins gevolgd worden, nu uit de aanvraag van de verzoekende partij van 22 oktober 2018 die zich in het administratief dossier bevindt, geenszins blijkt dat de verzoekende partij voormelde stelling heeft aangevoerd. Door enkel te stellen dat in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet duidelijk werd gesteld welke belangen van het kind in gevaar komen bij een eventuele terugkeer – waarbij de Raad vaststelt dat in de aanvraag betreffende de belangen van het kind enkel gewezen wordt op het verlies van een schooljaar bij terugkeer –, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven die betrekking hebben op de belangen van het kind. Zij zet geenszins uiteen waarom de motieven die ingaan op het schoollopen in België en het verlies van een schooljaar, niet zouden volstaan om te begrijpen waarom het hoger belang van het kind niet geschaad is bij een terugkeer naar het herkomstland.

Met het loutere theoretisch betoog en het herhalen van welk belang van het kind zij heeft aangehaald in haar aanvraag, betwist de verzoekende partij niet dat de verwerende partij in de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met en gemotiveerd heeft over het belang van het kind. Zij stelt immers enkel dat rekening moest gehouden worden met en gemotiveerd worden over het hoger belang van het kind en dat zij in haar aanvraag gewezen heeft op welke belangen zij meent die in gevaar kunnen komen bij terugkeer. De verzoekende partij toont hiermee niet *in concreto* aan dat de motieven van de bestreden beslissing betreffende het schoollopen en het hoger belang van het kind foutief of kennelijk onredelijk zijn of blijk geven van een onzorgvuldigheid.

Betreffende de motivering *“dat de zoon de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt heeft. Het is in het belang van het kind om zijn leerplicht op te starten in het land van herkomst”*, stelt de verzoekende partij dat hierbij niet voorafgaandelijk werd nagegaan of er wel leerplicht is in Armenië en of het kind van de verzoekende partij op 1 september 2019 toegang zal hebben tot onderwijs, dat de beslissing onvoldoende gemotiveerd is, minstens onvoldoende voorbereid. De Raad kan hierbij enkel vaststellen dat de verzoekende partij in haar aanvraag niet heeft aangegeven dat er geen leerplicht is in Armenië of dat dit niet duidelijk is, noch dat er problemen (zouden kunnen) zijn met de toegang tot onderwijs, zodat de verwerende partij niet verder diende te motiveren en kon volstaan te stellen dat de zoon van de verzoekende partij zijn leerplichtige leeftijd nog niet heeft bereikt en dat het in het belang van het kind is om de leerplichtige scholing op te starten in het land van herkomst. De Raad herhaalt dat de aanvrager de plicht heeft om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen, dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Bovendien licht de verzoekende partij niet toe welk belang zij heeft bij haar betoog dat niet werd nagegaan of er wel leerplicht is in Armenië. Zij toont immers ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aan waarom het eventueel niet bestaan van de leerplicht in Armenië het buitengewoon moeilijk of onmogelijk zou maken om haar aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

Met haar betoog dat er redenen genoeg zijn om de belangen van het kind ook al is het nog jong en volgt het weldra het eerste leerjaar, te beschermen en derhalve te aanzien als uitzonderlijke omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen, dat de leerplicht immers start op 1 september 2019, dat indien zij naar Armenië moet gaan om de aanvraag tot machtiging tot verblijf daar in te dienen, deze procedure meerdere maanden in beslag zal nemen en de kans zeer groot is dat dit voor het kind zal leiden tot het verlies van een schooljaar, gaat zij er aan voorbij dat betreffende het belang van het kind gemotiveerd wordt dat het kind nog niet de schoolplichtige leeftijd heeft bereikt en het in het belang van het kind is om aldus de voor wat in België geldt als leerplichtige scholing op te starten in het land van herkomst. Er is aldus geenszins sprake van een verlies van een schooljaar, zoals ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, daar de zoon van de verzoekende partij de voor wat in België geldt als leerplichtige scholing nog niet heeft opgestart (*“haar zoon de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt heeft”*) en deze kan opstarten in Armenië. Gelet op het nemen van de bestreden beslissing op 22 februari 2019 is dit geenszins foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de belangen van het kind, dat nog jong is en weldra het eerste leerjaar volgt, door het nemen van de bestreden beslissing geschaad worden. Met het louter aangeven dat zij meent dat de omstandigheden wel dienen aanzien te worden als uitzonderlijk om de aanvraag in te dienen, weerlegt, noch ontkracht de

verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing. Evenmin toont zij aan dat door het nemen van de bestreden beslissing de belangen van het kind worden geschaad.

Waar de verzoekende partij een onredelijkheid aanvoert omdat het leed voor het kind wegens de dreiging van een verlies van een schooljaar op jonge leeftijd niet in verhouding staat tot het voordeel van de staat bij een strikte toepassing van de Vreemdelingenwet, volgt de Raad niet. Zelfs al behoudt de gemachtigde nog alle mogelijkheden bij een beoordeling ten gronde, zoals de verzoekende partij aanstipt, houdt dit niet in dat hij moet afwijken van een strikte toepassing van de uitzondering op de regel van het indienen van de aanvraag bij de bevoegde diplomatieke of consulaire dienst in het buitenland. Zoals eerder gesteld steunt het ontvankelijkheidsonderzoek op eigen criteria waaraan op zich reeds moet worden voldaan alvorens over te gaan naar het onderzoek ten gronde. De Raad is er omwille van de in de eerste bestreden beslissing genoemde motieven niet van overtuigd dat het kind disproportioneel lijdt onder de bestreden beslissingen.

2.1.6. Tot slot betoogt de verzoekende partij nog dat zij heeft meegedeeld en bewezen dat zij een werkaanbieding op zak heeft, dat ook deze omstandigheid een buitengewone omstandigheid uitmaakt op basis waarvan het aangewezen is om de aanvraag in België in te dienen, dat zij bij vertrek naar Armenië het werkaanbod verliest, dat de werkgever immers niet zal wachten op haar terugkeer, zeker nu niet geweten is hoelang de afwezigheid zal duren.

Door het enkel herhalen van de in de aanvraag aangevoerde elementen weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de opgegeven motieven in de eerste bestreden beslissing waar uiteengezet wordt waarom het hebben van een werkaanbieding en het feit dat zij deze job niet zal kunnen uitoefenen indien zij verplicht wordt terug te keren naar Armenië, niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. In de bestreden beslissing wordt toegelicht dat indien zij een verblijfsvergunning wenst omdat zij alhier wenst te werken, zij hiertoe de nodige vergunningen dient aan te vragen via de geijkte weg, zodat het element niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. De verzoekende partij toont geenszins aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn.

2.1.7. Concluderend kan dan ook worden gesteld dat niet is aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of de stukken van het dossier, dan wel op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat de aanvraag onontvankelijk is omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verzoekende partij maakt met haar betoog ook niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht.

De verzoekende partij slaagt er niet in een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht aannemelijk te maken.

2.1.8. Het enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing is ongegrond.

2.2. Betreffende de tweede bestreden beslissing

De verzoekende partij betoogt dat het onredelijk is van de minister om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren zonder het resultaat van de mogelijke beroepsprocedure af te wachten.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij nagelaten heeft te verduidelijken welke rechtsregel volgens haar werd overtreden door het nemen van de tweede bestreden beslissing. Het beroep in zoverre gericht tegen de tweede bestreden beslissing is dan ook onontvankelijk.

Daarnaast stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geenszins verduidelijkt welke beroepsprocedure de verwerende partij diende af te wachten. In zoverre zij doelt op de beroepsprocedure tegen de eerste

bestreden beslissing, blijkt niet dat de verzoekende partij nog enig belang heeft bij haar betoog nu in onderhavig arrest uitspraak wordt gedaan betreffende de beroepsprocedure.

Geheel ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat er geen schorsend beroep openstaat tegen de eerste bestreden beslissing, dat niet is voorzien in artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, zodat er zich niets verzet tegen het reeds afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten bij het nemen van de eerste bestreden beslissing (zie *mutatis mutandis* RvS 11 mei 2017, nr. 238.170).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is voor het overige onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER